

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobců: a) K. Y.,
 b) A. Y.,
 oba státní příslušníci A. d. a l. republiky,
 oba bytem R., P.,
 oba zastoupeni advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
 se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
 se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. OAM-459/ZA-ZA15-R2-2015 a č. j. OAM-429/ZA-ZA02-ZA15-R2-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobci se samostatnými žalobami, odeslanými Krajskému soudu v Praze dne 11. 8. 2017, domáhají zrušení rozhodnutí označených v záhlaví, jimiž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisu (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany z důvodu jejich nepřipustnosti ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným

k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinské nařízení“), je Francouzská republika.

- 2 Žalobci uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a není náležitě odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a tudíž je nepřezkoumatelné.
- 3 Žalobci nejprve namítají, že výrok napadeného rozhodnutí není dostatečně přesný a určitý. Podle § 68 odst. 2 správního řádu totiž musí být účastníci označeni údaji, které umožňují jejich identifikaci (§ 18 odst. 2 správního řádu), kteréžto povinnosti žalovaný nedostál. Rovněž nejsou ve výroku napadeného rozhodnutí uvedena konkrétní ustanovení právních předpisů, na jejichž základě žalovaný rozhodl. Výrok proto žalobci pokládají za neurčitý.
- 4 Žalobci dále namítají, že napadená rozhodnutí stojí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a jsou nezákonná, neboť žalovaný žádost žalobců meritorně nepřezkoumal, čímž je zkrátil na jejich právu na meritorní rozhodnutí, event. i právu na následný soudní přezkum. Dále žalovaný porušil § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalobci zde mají pevné rodinné zázemí, což je důvod zvláštního zřetelný hodný pro to, aby byla jejich žádost věcně rozhodnuta. Žalobci uzavírají, že mají za to, že jim nemůže být upřeno právo na meritorní rozhodnutí, resp. alespoň na věcné posouzení jejich situace z hlediska zásady *non-refoulement* ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
- 5 Dále mají žalobci za to, že žalovaný pochybil, jestliže v napadených rozhodnutích nezduvodnil, proč nevyužil svou diskreční pravomoc vyplývající z článku 17 dublinského nařízení. Žalobci jsou si vědomi toho, že žalovaný neměl povinnost toto ustanovení aplikovat, měl však alespoň nastínit úvahy, které jej k takovému závěru vedly; tím spíše měl-li údaje o rodinném životě žalobců v České republice k dispozici, případně si mohl podrobnější informace v průběhu řízení opatřit.
- 6 Žalobci dále tvrdí, že žalovaný dostatečně neposoudil, zda mohou být předáni do Francouzské republiky, jestliže toliko obecně uvedl, že je Francie členským státem Evropské unie a dodržuje své povinnosti ve vztahu k ochraně základních lidských práv. Žalobci odkazují na závěr zdejšího soudu vyslovený v rozsudku ze dne 29. 9. 2015, č. j. 49 Az 90/2015 – 29, že žalovaný je povinen opatřit si podklady k situaci v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován, a následně je posoudit. Uvedená povinnost pak podle citovaného rozsudku platí jak v případech přemístění žadatele ve smyslu čl. 2 písm. c) dublinského nařízení, tak v případech osob uvedených v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) dublinského nařízení, a to s ohledem na úzkou provázanost azylového řízení a řízení o navrácení (srov. bod 8 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí). Z tohoto hlediska je úvaha žalovaného

zcela nedostatečná, nepřezkoumatelná a je v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu vysloveným ve výše citovaném rozsudku. Vzhledem k aktuální situaci žadatelů o azyl ve Francouzské republice, která je podle přesvědčení žalobců srovnatelná se situací v Maďarsku, hrozí, že žádost žalobců bude posouzena nedostatečně. Francie je totiž zavalena přílivem uprchlíků a azylový systém z důvodu velkého počtu žádostí selhává, řízení se vede neúměrně dlouho a žádosti nejsou náležitě posuzovány.

- 7 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že má za to, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy. Jak již bylo uvedeno v napadených rozhodnutích, v případě žalobců nebylo naplněno žádné z kritérií, jež by určilo příslušnost České republiky k posouzení žádostí žalobců o udělení mezinárodní ochrany; žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany poprvé ve Francii a Francie také svou příslušnost k posouzení jejich žádosti uznala. V dané věci se tak uplatnilo kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, přičemž má žalovaný za to, že dostatečně posoudil, zda francouzský azylový systém nevykazuje systémové nedostatky.
- 8 K námitce neurčitosti výroku žalovaný uvádí, že jsou v něm žalobci identifikováni s dostatečnou určitostí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017 – 30, vyplývá, že chybějící údaj není na závadu, pakliže v průběhu řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že je žadatel jednou osobou určenou jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností a nedošlo k záměně s osobou jinou. Totéž lze říci o neuvedených konkrétních kompetenčních ustanoveních, které rovněž nezpůsobují nezákonnost napadených rozhodnutí, nepadají-li pochyby o tom, že je žalobce věcně a místně příslušným správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48).
- 9 Jde-li o námitku, že žalovaný nezdůvodnil, proč nevyužil své diskreční oprávnění obsažené v čl. 17 dublinského nařízení, uvádí žalovaný, že se k tomu v napadeném rozhodnutí nevyjadřoval, neboť ani nebyl oprávněn čl. 17 dublinského nařízení aplikovat. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 – 34, je-li určen příslušný členský stát na základě čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, nelze diskrečního oprávnění vůbec využít.
- 10 Namítají-li žalobci, že žalovaný nedostatečně posoudil francouzský azylový systém z hlediska systémových nedostatků, uvádí žalovaný, že nejsou žádné důvody se domnívat, že by je francouzský azylový systém měl vykazovat. Orgány Evropské unie nevyslovily ve vztahu k Francii žádné doporučení zdržet se transferu žadatelů a ani žalobkyně žádná konkrétní tvrzení v tomto směru nepředložila. Obecná a nepodložená tvrzení, že ve Francii hrozí situace srovnatelná s Maďarskem, doplněná odkazem na judikaturu vztahující se k Maďarsku neobstojí, a to zejména ve světle závěru Nejvyššího správního soudu vysloveném v rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37, že domněnku o bezpečné třetí zemi lze vyvrátit pouze prokázáním opaku, k čemuž v dané věci nedošlo. Dublinský systém stojí právě na předpokladu, že budou všechny členské státy Evropské unie se žadatelem zacházet stejně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38), přičemž případné ojedinělé excesy ještě neodůvodňují závěr o systémových nedostacích azylového systému; žadatel se proti nim totiž může

v každém členském státě domáhat soudní ochrany. Žalovaný tento svůj závěr postavil také na zprávě týkající se azylového systému ve Francii, jež je součástí správního spisu.

- 11 Konečně žalovaný podotýká, že napadeným rozhodnutím nebylo zasaženo do práva žalobců na rozhodnutí ve věci ani do jejich práva na soudní přezkum. S ohledem na dublinský systém však musel žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatovat, že není k vydání takového rozhodnutí věcně příslušný.
- 12 Ze správních spisů zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 5. 2015 a žalobce b) dne 6. 5. 2015 v přijímacím středisku Zastávka. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) uvedla, že je křesťanka, stejně jako ostatní členové její rodiny. Alžírsko opustila s manželem v roce 2012, protože se kvůli náboženství stali terčem útoků [např. jim sousedé házeli kamení na dům, žalobkyně a) nemohla nezahalená chodit ven]. Nejprve přicestovali do České republiky a posléze pobývali ve Francii, kde také požádali o udělení mezinárodní ochrany, v roce 2016 opět přicestovali do České republiky, kde žije téměř celá rodina (tři synové a dva manželovi bratři). Z toho důvodu by zde žalobkyně chtěla zůstat, protože ve své vlasti nikoho blízkého nemá. Žalobce b) nad rámec toho, co uvedla žalobkyně, uvedl, že celá rodina byla v Alžírsku terčem šikany od okolí z náboženských důvodů (např. jeho syn ve škole dostával horší známky), dále uvedl problémy s policií a nefunkčním justičním systémem. Do vlasti se kvůli tomu nechce vrátit, rád by žil v České republice. Součástí spisu jsou dále nedatované žádosti žalovaného o přijetí žalobců zaslané francouzským orgánům, které dne 24. 6. 2015 uznaly, že Francie je příslušným státem k vyřízení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu a souhlasily s jejich předáním. Dne 30. 6. 2015 žalovaný zastavil řízení o žádostech žalobců z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je Francie. Tato rozhodnutí žalobci napadli žalobami a zdejší soud je dne 4. 1. 2017 rozsudkem pod č. j. 49 Az 84/2015 – 38 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
- 13 Žalovaný poté pokračoval v řízeních. Dne 23. 3. 2017 provedl s žalobci pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce b) při tom uvedl, že nejprve dostali vízum do České republiky, avšak poprvé podali žádost o mezinárodní ochranu ve Francii, kde však neuspěli; toto rozhodnutí napadli ve Francii žalobou, jíž však nemá k dispozici, a není mu ani známo, jak soudní řízení dopadlo. V Alžírsku ani ve Francii žádné zázemí nemá, proto chce zůstat v České republice s rodinou. Dále zopakoval, že se ve své vlasti necítí bezpečně, avšak ve Francii se k němu v průběhu řízení o mezinárodní ochraně chovali standardně. Žalobkyně a) v průběhu pohovoru uvedla, že není s řízením o udělení mezinárodní ochrany vůbec obeznámena a všechny záležitosti vyřizoval žalobce b), protože žalobkyně neovládá francouzštinu a je negramotná. Součástí spisu je dále zpráva francouzského Úřadu pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti (*Office français de protection des réfugiés et apatrides*) z roku 2016 ve francouzském jazyce, strana 16 ze zprávy organizace AIDA (*Asylum Information Database*) popisující francouzskou azylovou proceduru v angličtině a v češtině a blíže neurčená tabulka (sešitá s předchozí listinou a tudíž také zřejmě pocházející ze zprávy AIDA) obsahující statistiku úspěšnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany v roce 2015 v neurčeném státě (zřejmě jde o Francii)

v angličtině. Poslední dvě jmenované listiny však nejsou – na rozdíl od všech ostatních listů správních spisů – začíslovány a také nejsou uvedeny ve výčtu podkladů pro vydání rozhodnutí, s nimiž byli žalobci seznámeni dne 4. 5. 2017; jejich zástupce se k tomuto úkonu nedostavil. Žalobkyně a) se k podkladům nevyjádřila, žalobce b) založil do spisu rodinné fotografie. Dne 13. 6. 2017 byla vydána napadená rozhodnutí a žalobci s nimi byli seznámeni dne 31. 7. 2017.

- 14 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
- 15 Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
- 16 Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
- 17 Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
- 18 Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce prvního dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
- 19 Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého dublinského nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
- 20 Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce třetího dublinského nařízení pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
- 21 Podle ustanovení čl. 17 dublinského nařízení se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní

příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

- 22 Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.
- 23 Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádosti o mezinárodní ochranu v této věci byly podány dne 6. 5. 2015 a dne 15. 5. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.
- 24 Žalobci nejprve namítají nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, resp. nepřezkoumatelnost závěru, že francouzský azylový systém se nelyšuje systémovými nedostatky. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu obsahu správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem. Takovou vadou však napadená rozhodnutí zjevně netrpí. Žalovaný v obou rozhodnutích postupně vypořádal jednotlivá kritéria pro určení příslušného členského státu podle příslušných ustanovení dublinského nařízení a u každého z nich zdůvodnil, proč je podle přesvědčení žalovaného nelze na žalobce aplikovat a naopak z jakého důvodu je na místě aplikovat právě čl. 3 dublinského nařízení. Jde-li o závěr týkající se neexistence systémových nedostatků ve Francii, uvedl žalovaný, proč nemá důvod domnívat se, že by francouzský azylový systém takové nedostatky vykazoval a odkázal na výroční zprávu francouzského Úřadu pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti z roku 2016, jež je součástí správního spisu a z níž citoval, že míra úspěšnosti podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany je 28,8 %. Soud uzavírá, že úvahy, proč žalovaný rozhodl o tom, že příslušným členským státem je Francie, jejíž azylový systém netrpí systémovými nedostatky, jsou jasné a jaké takové jsou i přezkoumatelné. Zda tyto závěry obtojí, je již otázkou jejich věcného posouzení.
- 25 Žalobci dále namítají, že jsou ve výrocích napadených rozhodnutí nedostatečně identifikováni a výrok také neobsahuje relevantní zákonná ustanovení. V napadených rozhodnutích jsou žalobci identifikováni jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností, místo trvalého bydliště chybí. Ačkoliv se jedná o vadu rozhodnutí, není to

nezákonnost, jež by musela nutně vést ke zrušení rozhodnutí. Smyslem výše citovaných ustanovení je zajistit přesnou identifikaci účastníka tak, aby nedošlo k jeho záměně. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. V uvedené věci tomu tak však nebylo, koneckonců nic takového netvrdili ani žalobci. Ve správním řízení ani v soudním řízení nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je žalobce jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 – 48).

- 26 Stejně tak nemá vliv na zákonnost rozhodnutí případné opominutí kompetenčních ustanovení ve výroku rozhodnutí. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, či ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48). Ačkoliv žalovaný ve výrokových částech obou rozhodnutí neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stejně jako ve výše uvedeném případě žalobce ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí; pouze poukazoval na jeho formální vadu. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Relevantní ustanovení zákona o azylu a dublinského nařízení, které byla ve věci aplikována, pak výrok rozhodnutí obsahuje. Obě námitky ve vztahu k formálním nedostatkům rozhodnutí jsou nedůvodné.
- 27 Žalobci dále spatřují pochybení žalovaného v tom, že řízení zastavil, čímž jim upřel meritorní rozhodnutí a na případný soudní přezkum takového rozhodnutí. K tomu je třeba v první řadě poznamenat, že žalobci žádné právo na meritorní rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu v České republice nemají. Udělování mezinárodní ochrany je totiž s ohledem na čl. 78 Smlouvy o fungování Evropské unie harmonizovanou oblastí a pro všechny členské státy tak existuje společný evropský azylový systém sestávající z několika nařízení a směrnic. Jeho součástí je i dublinské nařízení, které ve své kapitole III obsahuje kritéria, podle nichž se určuje, který stát je příslušný k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. Hlavním cílem tohoto systému, je zamezit jevu zvanému *asylum shopping*, tedy situaci, v níž si žadatel vybírá, v kterém členském státě požádá o mezinárodní ochranu, podle toho, co je pro něj subjektivně nejvýhodnější. Dublinské nařízení je unijním právním předpisem, který jsou členské povinny přímo aplikovat. Žalobci tak měli sice právo žádost o mezinárodní ochranu v České republice podat, žalovaný však neměl povinnost dovést řízení o jejich žádostech k meritornímu rozhodnutí, nýbrž měl v první řadě povinnost posoudit, který členský stát je k posouzení žádostí

příslušný na základě kritérií dublinského nařízení. V napadených rozhodnutích to žalovaný učinil a dospěl k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobci v roce 2012 požádali o udělení mezinárodní ochrany ve Francii, je na základě čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení k vyřízení jejich další žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušná rovněž Francie. Dospěl-li žalovaný k závěru, že příslušným státem je Francie, musel pak také nezbytně dospět k závěru, že žádosti žalobců o mezinárodní ochranu podané v České republice je podle § 10a písm. b) zákona o azylu nepřipustná, a nezbylo mu, než řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit. Z napadeného rozhodnutí neplyne, že o žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany nebude meritorně rozhodnuto a že se žalobci nebudou moci domáhat soudní ochrany, nýbrž pouze to, že k dalšímu řízení v této věci je příslušná Francouzská republika. Tuto žalobní námitku považuje tedy soud za nedůvodnou.

- 28 Důvodná tak není ani námitka, že žalovaný v napadených rozhodnutích neposuzoval situaci žalobců ve světle zásady nenavracení (*non-refoulement*), jak byla dovozena z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Jestliže totiž žalovaný nerozhodoval meritorně, neměl povinnost zabývat se otázkou, zda žalobcům v důsledku neudělení mezinárodní ochrany nehrozí vydání do státu, v němž by jim hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. To bude otázkou až meritorního rozhodnutí o žádostech žalobců ve Francii, jestliže k němu dojde (řízení o udělení mezinárodní ochrany totiž může skončit i jiným způsobem, např. zpětvzetím žádosti). Soud nadto konstatuje, že žalobce v průběhu řízení o mezinárodní ochraně a ani v soudním řízení žádné porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod netvrdil.
- 29 Další žalobní námitkou žalobci brojí proti nedostatečnému odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, a to ohledně možnosti přesunu žalobce do Francouzské republiky z hlediska čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Žalovaný se otázkou, zda ve Francii nepanují systémové nedostatky azylového řízení, v napadených rozhodnutích zabýval, přičemž vycházel z výroční zprávy francouzského Úřadu pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti za rok 2016 (*Office français de protection des réfugiés et apatrides, Rapport d'activité, 2016*). Tato zpráva, založená ve správním spisu, je pouze ve francouzském jazyce. To však s ohledem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2016 – 60, není na závadu, jestliže o obsahu důkazu není ve věci sporu a žádný z účastníků nenamítl, že by mu tato skutečnost bránila se k důkazu vyjádřit. To se v dané věci nestalo: žalobci ani při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 4. 5. 2017, ani v této žalobě ve vztahu k této výroční zprávě žádné námitky nevznesli, a to ani k její cizojazyčnosti [žalobce b) ostatně podle jeho slov francouzštinou vládne]. S touto zprávou se soud seznámil a konstatuje, že obsahuje nejen celkovou statistiku úspěšnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany ve Francouzské republice za rok 2016 (28,8 %), ale na straně 113 také statistiku úspěšnosti konkrétně ve vztahu k Alžírsku (7,3 %). Za rok 2016 byla některá z forem mezinárodní ochrany přiznána 215 žadatelům z Alžírska, přičemž 52 z nich až poté, co se proti zamítavému rozhodnutí Úřadu pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti odvolali k Národnímu soudu pro azylové právo (*Cour national du droit d'asile*). Na straně 44 je pak krátký profil Alžírska, z něhož se podává, že Alžířané

žádají o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné také z náboženských důvodů, jsou-li křesťany nebo nepraktikujícími muslimy. Dále se na straně 39 této zprávy uvádí, že v roce 2016 bylo podáno 85.440 žádostí o udělení mezinárodní ochrany, na straně 111 se uvádí, že bylo v témže období vydáno 70.319 rozhodnutí. Uvedené nesvědčí o tom, že by žádosti alžírských žadatelů byly posuzovány nedostatečně, ani o tom, že by se řízení neúměrně protahovalo.

- 30 Oproti tomu žalobci toliko obecně uvádí, že situace ve Francii je srovnatelná se situací v Maďarsku a země je zavalena přílivem uprchlíků, jejichž žádosti nestíhá vyřizovat; existuje tedy důvodná obava, že žádosti žalobců nebudou vyřízeny včas a náležitým způsobem. Toto své tvrzení však nijak nedokládají, a to nejen ani např. zprávami mezinárodních nevládních organizací, zprávami neziskových organizací, ani třeba novinovými články, nýbrž ani vlastní negativní zkušeností – žalobce b) při pohovoru dne 23. 3. 2017 na dotaz svého zástupce „*Jak se k vám choval správní orgán ve Francii?*“ uvedl „*Chovali se ke mně standardně. Neměl jsem s nimi problém.*“ Takto obecná tvrzení ve vztahu k systémovým nedostatkům však nemohou obstát.
- 31 Soud uzavírá, že žalovaný se možnými systémovými nedostatky francouzského azylového systému zabýval a jeho závěry jsou podloženy obsahem správního spisu; požadavkům zdejšího soudu vysloveným v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 49 Az 84/2015 – 38, tedy dostál. Žalobci neuvedli ani ve správním řízení, ani v podané žalobě jedinou skutečnost, která by fungování francouzského azylového systému zpochybnila. Námitka je nedůvodná.
- 32 Pro úplnost soud dodává, že součástí obou správních spisů byla také strana 16 ze zprávy organizace AIDA (*Asylum Information Database*) popisující francouzskou azylovou proceduru v angličtině a v češtině a blíže neurčená tabulka (sešitá s předchozí listinou a tudíž také zřejmě pocházející ze zprávy AIDA) obsahující statistiku úspěšnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany v roce 2015 v neurčeném státě (zřejmě jde o Francii) v angličtině. Poslední dvě jmenované listiny však nejsou – na rozdíl od všech ostatních listů obou správních spisů – do správního spisu začíslovány a nejsou uvedeny ve spisovém přehledu, ve výčtu podkladů pro vydání rozhodnutí, s nimiž byli žalobci seznámeni 4. 5. 2017, a žalovaný na ně ani neodkazuje v napadeném rozhodnutí. Soud k nim proto nepřihlížel; má však za to, že – výše podrobně rozebraná – výroční zpráva francouzského Úřadu pro ochranu uprchlíků a osob bez státní příslušnosti za rok 2016 je pro závěr žalovaného ve vztahu k fungování francouzského azylového systému sama o sobě dostatečným podkladem.
- 33 Konečně žalobci namítají, že žalovaný nezdůvodnil, proč v dané věci nevyužil svého diskrečního oprávnění podle čl. 17 dublinského nařízení. Jak vyplývá ze samotného textu výše citovaného čl. 17 dublinského nařízení, diskreční oprávnění zakotvené v tomto ustanovení je možné užít jen v případech, kdy je příslušnost ve smyslu čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení (jak tomu bylo v napadených rozhodnutích), nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít. Tento

názor již opakovaně vyslovil i Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 15/2015-50, kde uvedl, že „[p]ostup podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013 představuje výjimku z aplikace obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 1 nařízení [...]“ nebo též v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016. Žalovaný by tedy nepochybil, jestliže by se otázkou aplikace čl. 17 dublinského nařízení vůbec nezabýval. V dané věci však nelze přehlédnout, že žalovaný se k i přes judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu k čl. 17 dublinského nařízení vyjádřil. Poukázal na skutečnost, že to byli sami žalobci, kteří poté co do České republiky přicestovali na vízum vydané Českou republikou a poté, co platnost tohoto víza uplynula, nepožádali o udělení mezinárodní ochrany v České republice a místo toho tak učinili ve Francii. Byť pak vzal žalovaný v úvahu rodinné vazby žalobců, nemohl přehlédnout, že nynější žádost byla podána až po dvou letech nelegálního pobytu na území České republiky. Kdyby bylo na místě tyto úvahy hodnotit, musel by závěr z nich plynout, tj. závěr, že se žalovaný rozhodl neposoudit žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, soud aprobovat. Na to, aby byla žádost o mezinárodní ochranu posouzena na základě aplikace čl. 17 dublinského nařízení, není právní nárok a o použití tohoto ustanovení je rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, jehož soudní přezkum je omezen (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Rozhodnutí žalovaného, které je výsledkem správního uvážení, lze přezkoumat pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyli žalobci zkráceni na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle. Nic takového však soud v dané věci nezjistil.

- 34 Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 35 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. října 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost: P. Š.